

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 03953

METALENE KVEYTN

Yehoshua Monik Lederman

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

תל ה ב
למינוצרי
קאסא/ל
מקרי גיט אכאן
קרי גיטאן
ו.א.א.א.א.
א.א.א.א.

יהושע מאניק לעדערמאן

מעטאלענע קווייטן

פארלאג «תורה»
תל אביב

Copyright 1935
by Sam Latherman
New York, N. Y.

מיט זילבערנע, מיט טעלעסקאפ־טרומייטן
 מיין בליק

גערופן האָט אין פינצטערן רוים —
 גאָט'ס לאבאַראטאָריע, —

איך האָב דערזען זיין האנט פורעמדיק
 הימלשע קערפער, —

און עמיץ דאָרט,
 אין בלאָען דאכט
 מיר כאלעמט מיינע לידער —

די

מיט ליכט בלוטנדיקע
 און זינגנדיקע שטערן־שוואַנען.

*

אָפּגעריסן זיך פון ערד־פלאנעט.
 איך טראָג זיך ליכט־שנעל איבער הימל,
 ענדלאָזע רוימען־שטרעקעס לויפן מיר אַקעגן.
 ווער איך נאָר אריינגעשליידערט אין א טהוים פון כאַאָס,
 לייכטן מיינע נייגל אויף לעוואַנעדיק אין פינצטער;
 מיינע נייגל ווערן פייאיק שטערן־לויף צו מערקן
 און פון שטערן־לויף די קלאנגען אויפצונעמען. —
 שטרעק איך אויס אין פינצטער מיינע לייכטנדיקע הענט
 צו באלייכטן מיר דעם וועג
 און יויוולנדיק איך לאָז פון זיי מיך פירן
 אין איבערוף־געזאנגען מיט די שטערן.

*

אין דעם טונקעלן רוים

אין דעם טונקעלן רוים פון מיין וועלטאל
 האָב איך בלענדנדיקע שטערן באשאפן,
 און יעדן שטערן האב איך אין א וואנדערקרייז געשפּאַנט.
 און יעדן קרייצוועג פון די וואנדערקרייזן
 האָב איך אָנגעצייכנט
 און די שטערן פון קאָליזיעס באוואַרנט,
 און אלטע געניטע טורעמוועכטער, —
 מיט לילקעס ארטיקע,
 באזעצט האָב איך אין גאָלדן־קאמערן,
 געפורעמטע אין לייכטורעמס פון זונען,
 אף יעדן מיטלפונקט פון רוימען־אַקצאן,
 וואו די שטערן שווימען אום,
 ווי צויבערליכע, זילבערדיקע
 און — דעזאָלירטע, טויטע שיפן.

ליכט

פליידערמיז, פארבלענטע פון טאָגליכט,
 שלאָפן אין לעכער פארשטעקט,
 ווארטנדיק אף נאכט
 צו ווערן זעעוודיק.

און מיר בלאַנדזשען אום
 אין דער פינצטער פון די זוניקע טעג אף דער ערד
 און ווערן פארבלענט
 ווען מיר ווארפן א בליק
 אפן דעמערישן פלאמען־קנויל פון זון ...

*

קאפעלא

דאָס נאַקעטע אויג וואָלט קיינמאַל נישט געצווייפעלט,
אז קאפעלא איז בלויז איין שטערן.

נאַר איך — כ'האַב אים נאַר געטאַן א נעם אריין
אין ספעקטראַסקאָפּ—

און פאר מיין וויזיע האָבן זיך אנטפלעקט
צוויי ריזיקע פלאמען־קנולן אין רוים,

זיך דרייענדיק איינער ארום צווייטן

מיט א בליציקער שנעלקייט,

איעדער איינער

קעמאט הונדערט מאל גרעסער פון דער זון,

און ביידע צוזאמען

הונדערטפערציקפאכיק ליכטיקער פון איר.

אז דאס בלאַע פייער פון געזאנג
 אריין איז אין דיין וויינשטאַק,
 האָבן די וויינטרויבן אָנגעהויבן זינגען.

רייסטו אָפּ א וויינטרויב
 און בריינגסט זי צו צו דיין מויל,
 הייבן דיינע ציין אָן זינגען.

זייט דעמאָלט גייסטו אום איבער ערד
 און יעדער איינער און אלקי,
 צו וואָס דו טיסט נאָר א שמייכל,
 הייבט אָן זינגען.

*

מיטן בלאַען פייער פון געזאנג
 ברענען
 די צאנקנדיקע זונען פון מיין קאלעם.
 אף יענע זונען
 זענען פייערדיקע שטעט פאראנען,
 מיט פייער-טעמפלען,
 אף זיילן פון פייער.
 און איבער פייערדיקע גאסן,
 אין פייער-קליידער אויסגעפּוּצט,
 גייען אום מענטשען פון פייער,
 פון דעם בלאַען פייער פון געזאנג.
 מיטן בלאַען פייער פון געזאנג
 ברענען
 די צאנקנדיקע זונען פון מיין קאלעם.

*

די זון פארגייט אין מארעוו,
 און דו פארגייסט צוזאמען מיט דער זון!
 מיט יעדער רייגע,
 וואָס דערנענטערט די זון צו'ן איר ציל,
 דערנענטערסטו זיך צו דיין סאף.
 וויי'ז מיר!
 צי האָסטו שוין קיין אנדער שאַ זיך ניט געקענט אויסקלייבן
 ווי נאָר צו שטארבן מיטן זונפארגאנג?
 אפילע אין דער לעצטער רייגע פון דיין אונטערגאנג
 קענסטו אויך ניט זיין אזוי שיין
 ווי די שטארבנדיקע זון!
 *

וואָס מער איך האָב מיט מיין האַרצן
דאָס ליכט פון לידער געטרונקען,
אלץ דאַרשטיקער בין איך געוואָרן.
וואָב איך נישט אויפגעערט צו טרינקען
בין דאָס ליכט האָט אין אלע מיינע גלידער
די ווייטסטע גאנגליען דערגרייכט
און איך האָב דערפילט אין זיך די שווערקיט פונם ליכט,
און די שווערקיט האָט מיך גרינג געמאכט,
גרינג און ליכטיק.
אזוי אז די וועלט מיט אלץ וואָס אין איר
איז געוואָרן מיר פינצטער.

*

אין דער מידבאַר פון וועלט, פון דער היגער,
אין דער וועלטוויסט, דער פּרעכטיק־געמיינער,
דאָ פּאַרמאָג איך איינאַיינציקן כאַווער
און זיין ליכטיקער נאַמען איז — קיינער.

אין א וויגשטול פון גינגאַלד, באַאויגנט
מיט רויטפלאַמענדיק־שמייכלנדע שטיינער,
אין א פּאַלאַץ פון שטראַלן־שטאַל בלאַען
זיצט און וויגט זיך פאַרקאַלעמט דאָרט קיינער...

און ווען טאַג צאָלט שוין אָפּ מיט זיין לעבן,
און א עלנט זיך נעסט אין מיין הויז,
אזא עלנט ביז פּיין, און אין מאַרעוו,
דאָרט פאַרבליט שוין מיין גאַלדענע רויז!

וואכן טריט מיין געהער אויף און טייקעף
עפנט קיינער פאַרקאַרעווט מיין טיר,
קומט אריין, טיט א נייג זיך פאַרקאַרעווט,
זעצט זיך כאַרעוו אוועק קעגן מיר.

זאָג איך: "קיינער, מיין ליכטיקער קיינער,
זאָג, איאַ, ביזט א כאַווער מיר היינט?" ...
און דער קיינער הייבט אויף זיינע ברעמען
און פאַרטרויעט: "ס'איז קיינער דיין פּריינט" ...

און — ווי קיינעם פאַרציטערט מיין ווייטאַק!
קיינער גלייט מיך ארויס פון מיין הויז,
קיינער טרויערט מיט מיר איבער מאַרעוו,
וואו ס'וויאנעט מיין גאַלדענע רויז.

ניין, ס'איז ניט מיין שולד, וואָס ס'איז ווירקליך דיין אָן.
אז האלב פון מיין גוף איז פארשאלטן מיט וואן;

יא, פריינט, ס'האט מיין גוף אזא אומגליק פארציקט —
איין העלפט איז באזיגט און איין העלפט איז פאריקט...

אַט האָסטו צום ביישפּיל, די פּיס מיינע צוויי,
איז ביטער מיט זיי מיר, אַ ביטער און וויי!

גיט איינער אָף גאַלדענעם וועג אין זיין גאנג,
פארהאקט זיך דער צווייטער אָן שטיין און אָן שטאנג:

און ד'הענט, מיינע הענט — אויך מיט זיי איז מיר שלעכט, —
וואָס איינע נאָר בויעט — די צווייטע צוברעכט;

די אירן — ווען איינער הערט בענטשונג און פרייד,
הערט צווייטער בלויז שרעקן, און זיפצן, און לייד;

די אויגן — דערזעט איינס די ליכטיקייט גרויס,
קלאָגט ס'צווייטע: "וואו ליכט? איך זע פינצטערניש בלויז!"

און ס'מויל — ווען איין העלפט זינגט אויף לויטער און רייך,
פארקרימט זיך די צווייטע, ברעכט אויס אין געוויין.

מיין ליד

ניט פון קיין בלומען און ניט פון קיין שטערן
וועסטו פון מיין הארפע-שפיל טרייסט-לידער הערן,
איך קען נאָר א ליד פול מיט צאר און געוויין,
דאָס ביזט עס, מיין אומגליקליך פאַלק, דו אליין!

פון קינדווייס אָן קלינגט מיר דיין קאַל אף דיין גאס
פון די נידריקע הייזלעך, וואו נויט גיסט איר קאס.
ווי שלאנגען-גיפט טיסטו דאָס הארץ מיינס באצווינגען,
און דיד וועל איך קיינמאַל ניט אויפערן זינגען!

1923, 11. 11. 11

*

I

עלעקטרישע אויגן פון טורעמס, צעשטעלטע אף וואך,
 פירן ארום זיירע שטראלבליקן, שארפע,
 ווי ווייזערס אף נאכטיקן שטערן-בלאט,
 און פרעגן זיך נאך בא דער נאכט אף מעטאלענע פייגל,
 וואָס אומפלין, פארצערט פון דער פינצטער, און זינגען,
 פארצייכנדיק בלויז מעטעאָרן אין אפל בא מיר.

II

ווי פלאמיק דער נעפל איז איבער מאנהעטן, מין אינזל!
 האבן דאָרט אף דער ערד אינדיאנער קאָסטיאָרן צעצינדן
 און, נאקעטע, טאנצן ארום זיי? ..
 ברענען דאָרט וועלדער? ..
 ווי ס'שלאָגט אפ דער נעפל צוריק פון זיין אָפליכט אן אָפליכט
 און שוימט זיך אריבער דעם ראנד פון דער שטאָט,
 ווי וויין אין א בעכער!

*

E. S. B.

הונדערטצוואנציק שטאָק אַ ריי,
 שטיי איך אָף זיין אַקסל ביז

טאָג באַגעגנט זיך מיט נאַכט
 און אין שטוינונג איך באַטראַכט :

אַ ווי ברייט דער הימלאַנד
 יאָגט, צעיאָגט זיך גאַלדגעשפּאַנט!

זון, אן אַדלער, גאַלדיק־בעסט,
 אַ פּאַרוואַונדעטער אין נעסט

פון די בערג, מיט פּליגל רויט
 צאַפּלט זיך אין קלעם פון טויט!

טורעמס שפרינגען אין א טאנץ
מיט די קעפ אין אָוונטגלאַנץ.

אָוונט טאָג פארנארט אין פאנג
פון דער גאכט מיט זיין געזאנג.

נאכט צעפאטלט זיך די צעפ
שאַטנס שארן זיך אף טרעפ.

פלעכטן מיך ארום ווי שליינג,
ווערט די פינצטערניש מיר איינג ? —

ליכטיקט אויף א נישטערליכט
אין דער ווייט, און מיין געזיכט,

טרייב פון רעגעדיקן פיין,
לייכט אויף אין זיין ווייטן שיין.

צום ארבעטער

אומעטום, אומעטום,

אף וואָס איך זאָל מיין בליק נישט ווענדן :

צי אַף די שטאַלטיטאַנען, די הונדערטשטאַקיקע,

צי אַף די קונסטגעטאַקטע מויערן, אַנצאַליקע פּאַבריקן,

צי אַף די איבער טייכן אריבערגעשאַסענע, איינגנדיקע בריקן,

צי אַף די שווינגעדיק זיך צעלאַפענע שאַסייען, באַנען,

טונעלן, אויטאָס, האַפּנס, שיפן עראָפּלאַנען,

צי אַף די בלענדפאַרביקע וויטרינעס,

וואו עס פעלט נישט

פון אַן אַנצוג ביז אַ שפּילצייג, —

זינג איך מיין דיפּיראַמב

דיינע שוואַרצע, מאַזאַליעדיקע, הייליקע הענט!

*

אלע וועגן אויסגעפלאסטערט,
אלע שטעט שוין אויסגעמייסטערט,
אלע לענדער אויסגעפארשט,
און געשטילט דעם פארשער'ס דארשט.

שוין געעקט דער קלאסן-ראנגל,
מער אין גליק נישטאָ קיין מאנגל —
איין שאַ מי און לוינ פאר צען,
וואָס אַ האַרץ נאָר גלוסטן קען.

יעדער היים געערט ניט קיינעם,
אלע היימען — יעדן איינעם,
ווער עס קומט אַף וואָסער אָרט,
פילט ער פריי און היימיש דארט...

די פארוויילונג פון דעם לעבן
האַט זיך רייך צעבליט אין שטרעבן
צו דערהויבונג און צו גונסט
פון דעם העלן רייך פון קונסט...

האַפן מיר אַף הימל־פריידן?
ס'איז די ערד אונז אַ גאנצן,
אַ גאנצן ארטיק־שיין
ווי פאר גרויס אזוי פאר קליין.

*

מיט צאנקנדיקער פארבנשפיל
 די לעצטע זון אין יאם זיך טרינקט.
 די מארבל־שטאָט דאַרט אפן בארג
 אין פורפור־שיין איז איינגעטינקט ...

און אלע מענטשן אף דער וועלט,
 זיי זענען אָנגעלייגטע געסט,
 און זינגנדיק און טאנצנדיק,
 זיי גרייטן זיך צום אָונט־פעסט;

און אלע מענטשן גרויס און קליין
 דער גייסט פון ברודערשאפט באזעלט ...
 און איבער גאסן — גערטענער
 איין טיש פון טישן ווערט געשטעלט;

און טישטוכער, ווייס־זיידענע
 ווערט אויף דעם גרויסן טיש געשפרייט;
 און שפייז געטראנק, פון אל־דאס־גוטס,
 אין גאָלד־געפעס ווערט צוגעגרייט;

און א געשפאנטקייט פייערליך
 אין אָונטיקער לופט זיך פילט,

און אף די דעכער ראדיאָס

און אויך מוזיק האָט אויפגעפשיילט.

*

[צום אנדענק פון מיין פאטער שלמה]

I

א וואונדערליך געשטאלט וויקלט זיך פאר מיר ארויס פונם נעפל
און דערנענטערט זיך צו מיר,
און וואקסט מיט יעדן טראָט.
עס גייט דאָס געשטאלט, זיך וויגנדיק אין זיין גאנג,
און האלט אין דער הייך דעם קאָפּ פאריסן;
זיין פאָנים איז מיט גראָער באַרד באוואַקסן,
און פון אונטער די שאַטנס פון זיינע געדיכטע ברעמען
קוקן ארויס צוויי שאַרפע בלאַע אויגן
מיט דער אומשולד פון א אומבאוואוסטזיניקן שטאַלץ,
וואָס, אויסער גאַט, דערקענט קיין גרעסערס פון זיך אויף דער ערד.
איך ווייס ניט צי איז עס כוּימער, צי גייסט...
נאָר, אז ס'איז מער גייסט ווי כוּימער,
דאס בין איך זיכער!
און ווען עס קומט צו מיר צו,
פאל איך אנידער פאר אים אף די קני,
און קוש דעם שטויב פון זיינע פיס:
— אַ פאָטער, גרויסער פאָטער מיין!

II

אָ פאַטער מיין,
ווען דו ביזט געוועזן מיט אונז,
בין איך נאָך צו אינג געווען
צו באַנעמען דיין גרויסקייט.
און איצט ?
איצט איז שוין צו שפעט ...
און דאָך וועל איך זינגען פון דיר,
ניט ווערנדיג מיד ;
ווייל איך האָב געיאַרשנט פון דיר
דעם פאַרלאַנג צו שאַפן.
אָ אַט דער גרויסער פאַרלאַנג אין דיר,
כאַטש די נויט האָט אים פאַרהינדערט דעם וועג,
אז ער זאָל נישט ווערן מער ווי פאַרלאַנג, —
ביזטו געווען דער גרויסער דיכטער,
וואָס האָט געלעבט פאַעזיע.

III

באנאכט,

ווען עס נעמט מיך א ביינקשאפט נאך דיר,

פאטער מיין,

לעש איך אויס די פייערדיקע סטרונעס

פון מיין עלעקטרישן לעמפל

און צינד אן א ליכט,

און דעמאלט היל איך זיך

אין ערינערונגען פון דיר,

ווי דו — אין דיין טאלעס.

*

ר א ד י אָ

געפייניקטער דעמער
צאפלט אויף נאָכאנאנד
אונטער שניידיקע בליצן.

וואונדערליכע משיגאָעם
ווארפן כאָרעווע געלעכטערס.

בייקט דאָס לידער-געמיט
פון א דיכטער, וואָס עלנדט.

בליען שטערן-בלומען אפן הימל-פעלד?

בלאָנדזשנדיקע שאַטנס,
מיט כאַלעם-פידלען,
וואַיענדיק אין כאָרן
אף טרויער-קארניוואַלן.

*

אַוונט

דער טאָג שטאַרבט.
 ס'גייט אים אויס די נעשאַמע
 (די זון איז די נעשאַמע פון טאָג).

אפן מיוזעכראַנד,
 אָף אַ היגל,
 שטאַרצט אַ ריטער אָף אַ פּערד.
 אלעמאַל
 טיט ער אַ טרייסל מיטן קאַפּ
 און פון זיינע לאַקן
 צעיאַגט זיך אַ פינצטערניש אין ריידער.

שאַטנס
 נעמען זיך פּאַרן.
 די לופט ווערט סטרונעדיק
 און סוידעט געזאַנג.
 פייערן שפּראַצן ארויס אין דער פינצטער.

ליכטורעמס ווי געשרייען
 לעשן זיך אָף יאמען.

*

די זון קניט אין מארעוו
 און וויינט אזוי גאלדיק
 און ס'בלוטעט דאָס הארץ פון דער זון!
 ליכטיקע קינדער,
 האנט בא האנט אנגענומען,
 גייען פארביי און זיי פרעגן:
 — דיכטער!

פארוואס וויינט די זון אזוי גאלדיק?
 ווי אן עלנטער וואנדלער אין מידבאר,
 קניט און וויינט און פארשווינט אינם מארעוו!

*

טאָג און נאכט דערלאנגען זיך די הענט.
 ערגעץ-וואו האָט אויפגעשפילט אן אָוונט-פידל.

גארנדיקע ברעמען פארגייען זיך אין ציטער,
 גארנדיקע ליפן טראָגן זיך אקעגן ליפן. —
 טאָג און נאכט דערלאנגען זיך די הענט.

עפעס האָט א דעמער געטאָן אין לופטן!
 עפעס — ווי געפאנגען אין א שטייג נאָר,
 צאפלט זיך און מינעט!
 ערגעץ-וואו האָט אויפגעשפילט אן אָוונט-פידל.

ביזט ווייט פון מיר
 און צויבערסט, גאנא.
 ווי אוראנוס,
 וואָס וויגט זיך,
 וויגט זיך און ציטערט,
 א זילבערדיק וואונדער
 אין טעלעסקאפ־רערל באַ מיר, —
 ביזט ווייט פון מיר
 און צויבערסט.

*

מיט די אויגן-בליצן דיינע,
 וואָס צאנקען
 נאָכן אויף-און-אָפּ
 פון דיינע וויעס,
 דו רייצסט זיך מיט מיר —
 אַט שיינקסט מיר צוויי דימענטן,
 אַט נעמסט זיי אָפּ! —
 צינדסט און לעשט.
 צינדסט און לעשט.
 דעם בלוט-נאפט אין מיין האַרץ-לאַמפּ.

*

שוין לאנג, אז דיר האָט זיך פארגלוסט,

שימאמרא,

זיך א שפיל טאָן מיט מיר.

איצט פלירטסטו מיט אנד'רע אין לוסט,

שימאמרא,

און עס לאכט זיך נאָר דיר.

נאָר איך, אז מיט ציינקריץ און פּיין,

שימאמרא,

כ'האב פארשליידערט דיין רינג,

דערהערט האָט זיך מיר דיין געוויין,

שימאמרא,

דיין געוויין אין איר קלינג.

*

אין א נאכט

ביזט אוועק פון מיין הויז
 און פארגעסן דיין שאָטן באַ מיר אַף דער וואַנט.
 גלייך אַ שאַמעס איבער אַ טויטן,
 האָב איך אין דער נאכט
 איבער דיין שאָטן געדוכנט.
 און ווען נאכט האָט מיט דרעמל
 מיין איף־זיין באַשפּראַכן,
 דאן האָט מיך דיין שאָטן
 געהאלוט און געקושט!
 נאַר אז זון האָט צומאַרגנס
 מיט שטראַלן גענומען
 מיין פענצטער אָנגרייפן,
 איז אויך, פּונקט ווי דו,
 דיין שאָטן
 צערונען —
 אנטרונען.

דו וואוינסט אף הויכלאנד,
 און איך וואוין אף פלאכלאנד.
 ווילסטו א ליבעס-גרוס שיקן,
 דיר זענען די שטראמען צו דינסט.

ווארפטו א צייכן אריין אין א שטראם.
 און איך אין מיין היים, אין דעם פלאכלאנד,
 פלאטערנדיק איבערן שטראם טאג ווי נאכט,
 דעם צייכן באקום איך אין צייט...

נאך איך, אז איך וויל דיר א ליבעס-גרוס שיקן,
 אף וואסער אן אויפן טי איך דאס?
 איך טי א שריי אן אפן שטראם, אפן ווילדן,
 דערשרעקט זיך דאס וואסער, בלייבט שטיין אף א רייגע,
 און הייבט אן צו לויפן צוריק...

דו ביזט אין מיין צימער נישטא.
 דאך שטייטו פאר מיר אזא,
 ווי אין יענער נאכט,
 ווען דו האסט מיר דיין נאקעטקייט אנמפלעקט.

דיין קערפער איז געווען ראָז,
 ווי פון מאַרגנשיין געפורעמט,
 און ווי א מאַרגנשיין האַסטו געלויכטן
 אין מיין פינצטערן צימער.
 נאָר דו ביזט אוועק פון מיר באַליידיקט,
 ווייל איך האָב דיך נישט געזונגען. —
 ווייל איך אליין, אַ איך אליין
 בין זיבנפאַכיג שענער פון דיר!..

הארבסט

אָ גוט איז דאָך אומגליקליך זיין פארליבט
 אין הארבסטעג, קילבלעך-לויטערע, וואס צאנקען
 מיט אָפגעשראָקענע, פארזאמטע זונפארגיינג,
 ווי פארב אף לאניטן פון א גויסעסדיקן קינד.

ווי ס'שטוינט דער ניטגעוואוינטער בליק אף הויל-אנטבלויזטע ביימער,
 מיט הימל זיך אנטפלעקן צווישן זייר געצווייג,
 אין זירע ליידן, שווער-געטראפענע פון גירל, —
 ווי שטיל זיי זענען! ווי שטיל די דערפער זענען און די פעלדער!
 און איבער אלעס אזא שטראלנדיקע לויטער
 פון אויסגעניכטערטקייט, און טרויער, און געזעגענונג!

נאָר בעסער איז אומגליקליך זיין פארליבט
 אין רייגנטעג פון הארבסט, אין סמוטנע-לערע...
 ס'איז פאסיקער!... דיין טרויער איז א צווילינג
 דעם טרויער פון דער פרייד-פארשטערטער ערד!
 מיט יעדער רייגנבייטש פון ווינט אן דיינע שויבן,
 דערשלאָגן בלייבט דיין זעל און שטימער...
 דו שפרייזט ארום, קוקסט צו ווי דיינע טעג,
 זיי וויאנען דיר צוזאמען מיט די בלעטער...

מיטנאכט אין שפעטן הארבסט.
 די לופט איז ווארעם ;
 די אָפּגעצערטע ביימער שטייען שמנעסרע.
 טיענדיק טפילע אין עקסטאו צו דער פולער לעוואַנע.
 די לעוואַנע היינגט אינמיטן הימל,
 איבער מיין קאָפּ.
 (עמיצער דאָרט
 אין א וויסן כאלאט
 קניט אף די פעלדער פון ליכט!)
 דער הימל איז דורכזיכטיק־בלאָ,
 און די קרופנע שטערן
 בלישטשען ווי דריוונע זונען.

באם יאמברעג — ס'איז קיינער נישטאָ.
 דער יאם איז רויטליך־פינצטער
 און מיד.
 די כוואליעס, דאכט זיך,
 דערשפילן שוין מיטן ברעג זייער לעצטע שפיל
 און וועלן באלד ווערן אנטשוויגן.
 שנירן פייערלעך מינען זיך אינדערווייט ;
 לייכטורעמס, ווי געשפענסטער פארבאָרגענע,
 ווינקען זיך איבער ;
 און אינמיטן יאם
 וויגט זיך אַן אויפער א גלאַק אף די כוואליעס,
 וויגט זיך און וויינט אין דער נאכט.

עס קען

עס קען קיין באלידיקונג ניט פון קיין מענטש
 צו אָנמוט מיך בייגן;
 און מעגן די אומריינע שטרויכלער ווי קעץ
 פארלויפן די וועגן.

ניט אימער וועט זיי דאך געלינגען מיין וואַרט
 אייך צו פארווערן;
 פריער צי שפעטער וועט קומען א טאָג —
 איר וועט מיך דערהערן...

און ליכטיק דאָס ליכט אפן וועג צו מיין ציל
 אין ווייט וועט זיך צינדן: —
 א ליכט טאָן דורך וועלט ווי א העלער קאָמעט
 און — פארשווינדן.

*